Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (treće vijeće)

24. rujna 2019.*

„Oplemenjivačko pravo – Postupak proglašavanja ništavim – Sorta jabuka Cripps Pink – Članci 10. i 116. Uredbe (EZ) br. 2100/94 – Novost – Prijelazno razdoblje odstupanja – Pojam iskorištavanja sorte – Komercijalna ocjena – Članak 76. Uredbe (EZ) br. 874/2009 – Dokazi nepravodobno podneseni žalbenom vijeću – Dokazi podneseni prvi put pred Općim sudom”

U predmetu T-112/18,

Pink Lady America LLC, sa sjedištem u Yakimi, Washington (Sjedinjene Američke Države), koju su u početku zastupali R. Manno i S. Travaglio, a zatim R. Manno, odvjetnici,

tužitelj,

protiv

Ureda Zajednice za biljnu raznolikost (CPVO), koji zastupaju M. Ekvad, F. Mattina i M. Garcia Monco-Fuente, u svojstvu agenata,

tuženika,

druga stranka u postupku pred žalbenim vijećem CPVO-a, intervenijent pred Općim sudom, jest

Western Australian Agriculture Authority (WAAA), sa sjedištem u South Perthu (Australija), koji zastupaju T. Bouvet i L. Romestant, odvjetnici,

povodom tužbe podnesene protiv odluke žalbenog vijeća CPVO-a od 14. rujna 2017. (predmet A 007/2016), koja se odnosi na postupak proglašavanja ništavim između WAAA i društva Pink Lady America,

OPĆI SUD (treće vijeće),

u sastavu: S. Frimodt Nielsen, predsjednik, I. S. Forrester (izvjestitelj) i E. Perillo, suci,

tajnik: I. Dragan, administrator,

uzimajući u obzir tužbu podnesenu tajništvu Općeg suda 23. veljače 2018.,

uzimajući u obzir odgovor na tužbu CPVO-a podnesen tajništvu Općeg suda 24. svibnja 2018.,

uzimajući u obzir intervenijentov odgovor na tužbu podnesen tajništvu Općeg suda 28. svibnja 2018.,

nakon rasprave održane 14. svibnja 2019.

* Jezik postupka: engleski

donosi sljedeću

Presudu

Okolnosti spora

1 Department of Agriculture and Food Western Australia (Ministarstvo za poljoprivredu i prehranu Zapadne Australije; u daljnjem tekstu: ministarstvo), pravni prednik Western Australian Agriculture Authorityja (WAAA) (uprava za poljoprivredu Zapadne Australije), podnio je 29. kolovoza 1995. zahtjev za dodjeljivanje oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice Uredu Zajednice za biljnu raznolikost (CPVO), na temelju Uredbe Vijeća (EZ) br. 2100/94 od 27. srpnja 1994. o oplemenjivačkim pravima na biljnu sortu Zajednice (SL 1994., L 227, str. 1.; u daljnjem tekstu: osnovna uredba) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 3., svezak 24., str. 3.). Zahtjev za dodjeljivanje oplemenjivačkog prava podnesen je za sortu Cripps Pink, sortu jabuka koja pripada vrsti *Malus domestica Borkh*. Predmetnu sortu uzgojio je John Cripps (u daljnjem tekstu: oplemenjivač), istraživač u odjelu za „botaničku industriju" u okviru ministarstva, križanjem sorti Golden Delicious i Lady Williams.

2 U obrascu zahtjeva za dodjeljivanje oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice navodilo se da je prvo stavljanje na tržište stabala jabuka Cripps Pink unutar Europske unije bilo 1994. u Francuskoj i da je prvo stavljanje na tržište izvan Unije, konkretnije u Australiji, bilo 1988.

3 CPVO je 12. ožujka 1996. obavijestio predstavnika ministarstva da sorta Cripps Pink ne ispunjava uvjet novosti u smislu članka 10. osnovne uredbe.

4 U srpnju 1996. ministarstvo je objasnilo da se 1988. godina treba smatrati datumom „prve eksperimentalne sadnje u Australiji". Ministarstvo je stoga navelo da je relevantan datum, u skladu s člankom 10. osnovne uredbe bio onaj iz srpnja 1992., datum kada su u Ujedinjenoj Kraljevini stavljena na tržište drva jabuka Cripps Pink pod trgovačkim nazivom Pink Lady.

5 CPVO je 15. siječnja 1997. dodijelio sorti Cripps Pink oplemenjivačko pravo na biljnu sortu Zajednice br. 1640.

6 Tužitelj Pink Lady America LLC podnio je 26. lipnja 2014. zahtjev za proglašenje ništavosti oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice sorte Cripps Pink na temelju članka 20. osnovne uredbe, naglašavajući činjenicu da predmetno oplemenjivačko pravo na biljnu sortu Zajednice ne ispunjava uvjete novosti iz članka 10. te iste uredbe. CPVO je 19. rujna 2016. odlukom br. NN 17 odbio tužiteljev zahtjev za proglašenje ništavosti.

7 Tužitelj je 18. studenoga 2016. podnio žalbu žalbenom vijeću CPVO-a pozivajući se na to da je CPVO pogrešno ocijenio činjenice i dokaze i stoga je zahtijevao od žalbenog vijeća da ispravi odluku br. NN 17 od 19. rujna 2016. i proglasi ništavim oplemenjivačko pravo na predmetnoj biljnoj sorti Zajednice zbog nepostojanja novosti u skladu s člankom 10. stavkom 1. osnovne uredbe. Tužitelj podredno zahtijeva da se oplemenjivačko pravo na biljnoj sorti Zajednice proglasi ništavim zbog nepostojanja novosti na temelju članka 10. stavka 1. točke (b) osnovne uredbe u vezi s člankom 116. iste uredbe.

8 Odlukom A 007/2016 od 14. rujna 2017. (u daljnjem tekstu: pobijana odluka) žalbeno vijeće odbilo je tužiteljevu žalbu kao neosnovanu, smatrajući osobito da nije podnio dokaze da je sorta Cripps Pink bila prodavana ili stavljana na raspolaganje drugim osobama izvan Unije, od strane oplemenjivača ili uz njegovu suglasnost u svrhu njezina iskorištavanja prije 29. kolovoza 1989.

9 Žalbeno je vijeće u biti smatralo, na prvom mjestu, da treba primijeniti odredbe članka 10. stavka 1. točke (b) osnovne uredbe kada je riječ o određivanju razdoblja odstupanja s obzirom na prodaju ili raspolaganje ostvarene izvan područja Unije (točka II.B 3. pobijane odluke), na drugom mjestu, da različiti dokazi pokazuju da su izvršeni pokušaji u svrhu komercijalne ocjene koji se stoga ne mogu smatrati, u smislu članka 10. stavka 1. osnovne uredbe, iskorištavanjem osporavane sorte u smislu te odredbe (točke II.B 8. do 10. pobijane odluke) i, naposljetku, na trećem mjestu, da su postojali računi rasadnika Olea Nurseries koji potvrđuju da su oni prodavali sortu Cripps Pink 1985., ali da nijedan dokaz ne upućuje na to da su te prodaje bile izvršene uz suglasnost oplemenjivača, te, suprotno tomu, dokazi upućuju na to da je predmetna sorta bila dana na raspolaganje samo u svrhu ispitivanja (točke II.B 10. do 12. pobijane odluke).

Zahtjevi stranaka

10 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

– poništi pobijanu odluku;

– proglasi ništavim oplemenjivačko pravo na biljnu sortu Zajednice br. 1640 dodijeljeno za sortu Cripps Pink zbog nepostojanja novosti, u skladu s člancima 10. i 20. osnovne uredbe;

– naloži CPVO-u i intervenijentu snošenje troškova.

11 CPVO od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije tužbu;

– naloži tužitelju snošenje troškova CPVO-a.

12 Intervenijent od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije tužbu;

– naloži tužitelju snošenje troškova.

Pravo

A. Dopuštenost zahtjeva za poništenje oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice br. 1640 dodijeljenog za sortu Cripps Pink

13 Drugim dijelom tužbenog zahtjeva tužitelj od Općeg suda zahtijeva da oplemenjivačko pravo na biljnu sortu Zajednice br. 1640 dodijeljeno za sortu Cripps Pink proglasi ništavim.

14 U tom smislu valja podsjetiti da se tužba podnesena Općem sudu odnosi na nadzor zakonitosti odluka žalbenih vijeća CPVO-a u smislu članka 73. osnovne uredbe. Iz toga slijedi da Opći sud nije nadležan za nadzor zakonitosti odluka donesenih na nižim stupnjevima CPVO-a ni, prema tome, za njihov poništaj ili izmjenu.

15 Posljedično, drugi dio tužbenog zahtjeva za poništenje oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice br. 1640 dodijeljenog za sortu Cripps Pink treba proglasiti nedopuštenim.

B. Meritum

16 U prilog prvom dijelu tužbenog zahtjeva, koji se odnosi na poništenje pobijane odluke, tužitelj ističe dva tužbena razloga. Svojim prvim tužbenim razlogom tužitelj ističe da je žalbeno vijeće povrijedilo odredbe članaka 10. i 20. osnovne uredbe kao i članak 116. navedene uredbe smatrajući, u biti, da je sorta Cripps Pink ispunjavala uvjet novosti u trenutku dodjele oplemenjivačkog prava koje se odnosi na nju. U okviru drugog tužbenog razloga tužitelj tvrdi da je žalbeno vijeće povrijedilo članak 76. osnovne uredbe, opća načela pravne sigurnosti i dobrog sudovanja te članak 50. stavak 3. Uredbe Komisije (EZ) br. 874/2009 od 17. rujna 2009. o utvrđivanju provedbenih pravila za primjenu osnovne uredbe vezano uz postupak pred CPVO-om (SL 2009., L 251, str. 3.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 3., svezak 38., str. 222.) kada je proglasio nedopuštenima dokaze koje je tužitelj nepravodobno podnio tijekom upravnog postupka. Osim toga, tužitelj od Općeg suda zahtijeva da prihvati dokaze koji nisu bili podneseni tijekom upravnog postupka.

1. Prvi tužbeni razlog

17 U potporu svojem prvom tužbenom razlogu tužitelj ističe, kao prvo, da je žalbeno vijeće pogrešno primijenilo članak 10. stavak 1. točku (a) osnovne uredbe. Kao drugo, on smatra da je žalbeno vijeće prilikom primjene odredbi navedenog članka svoja razmatranja pogrešno utemeljilo na Međunarodnoj konvenciji za zaštitu novih biljnih sorti od 2. prosinca 1961. (u daljnjem tekstu: Konvencija UPOV), kako je izmijenjena 19. ožujka 1991. Kao treće, osporava ocjenu žalbenog vijeća uvjeta novosti u smislu članka 10. stavka 1. osnovne uredbe.

a) Primjena članka 10. stavka 1. točke (a) osnovne uredbe

18 Tužitelj ističe da je žalbeno vijeće pogrešno primijenilo šestogodišnje prijelazno razdoblje za prodaju unutar Unije predviđeno člankom 116. osnovne uredbe jer prije toga nije uzelo u obzir odredbe članka 10. stavka 2. osnovne uredbe; odstupanje predviđeno člankom 116. osnovne uredbe može se primijeniti, u skladu s člankom 10. stavkom 2. osnovne uredbe, samo „[pod] uvjetom da oplemenjivač zadrži isključivo pravo stavljanja na raspolaganje tih i ostalih sastojaka sorte i da daljnje stavljanje na raspolaganje nije učinjeno”, što je osim toga na potonjem da dokaže.

19 CPVO, koji podupire intervenijent, osporava tu argumentaciju.

20 Najprije valja podsjetiti da članak 6. osnovne uredbe predviđa da se oplemenjivačka prava na biljnu sortu Zajednice mogu dodijeliti za sorte koje su različite, ujednačene, postojane i nove. Na temelju članka 10. stavka 1. te uredbe koji uređuje kriterij novosti, oplemenjivač sorte ima pravo na razdoblje odstupanja tijekom kojeg može prodavati ili stavljati na raspolaganje, a da se pritom ne ugrozi novost sorte. Trajanje tog razdoblja odstupanja ovisi o tome je li do raspolaganja došlo unutar ili izvan Unije.

21 Tako članak 10. stavak 1. osnovne uredbe propisuje:

„1. Sorta se smatra novom ako na dan podnošenja zahtjeva, koji je određen sukladno članku 51., sastojci sorte ili požeti ili pobrani materijal sorte nije prodavan ili na drugi način stavljen na raspolaganje drugim osobama od strane ili uz suglasnost oplemenjivača u smislu članka 11., radi iskorištavanja sorte:

(a) prije isteka godine dana od gore navedenog datuma, na teritoriju Zajednice;

(b) prije isteka četiri godine ili, za drvenaste vrste ili vinovu lozu, prije isteka šest godina od navedenog datuma, izvan teritorija Zajednice.”

22 U skladu s člankom 116. stavkom 1. Osnovne uredbe:

„Neovisno o članku 10. stavku 1. točki (a) i ne dovodeći u pitanje odredbe članka 10. stavaka 2. i 3., sorta se smatra novom i u slučajevima kada sastojci sorte ili njezin požeti ili pobrani materijal nisu prodani ili na drugi način stavljeni na raspolaganje drugim osobama od strane ili uz suglasnost oplemenjivača, unutar teritorija Zajednice radi iskorištavanja sorte četiri godine prije, a za drvenaste vrste ili vinovu lozu šest godina prije stupanja na snagu ove Uredbe, ako je datum zahtjeva unutar godine dana od tog datuma."

23 U skladu s člankom 118. Osnovne uredbe:

„1. Ova Uredba stupa na snagu na dan objave u *Službenom listu Europskih zajednica*.

2. Članci 1., 2., 3., 5. do 29. i članci 49. do 106. primjenjuju se od 27. travnja 1995. […]"

24 Datum koji treba uzeti u obzir za potrebe zajedničke primjene članaka 10. i 116. osnovne uredbe stoga je 1. rujna 1994., datum objave osnovne uredbe u *Službenom listu*.

25 Učinak članka 116. osnovne uredbe jest, prije stupanja na snagu osnovne uredbe, produljiti razdoblje odstupanja iz članka 10. stavka 1. točke (a) navedene uredbe s jedne godine prije podnošenja zahtjeva za zaštitu na četiri, odnosno šest godina za drvenaste vrste. Datum koji posljedično treba uzeti u obzir u predmetnom slučaju stoga je 1. rujna 1988. za prodaju i raspolaganje na području Unije.

26 U vezi s razdobljem odstupanja za prodaju i raspolaganje do kojih je došlo izvan područja Unije, kako je utvrđeno člankom 10. stavkom 1. točkom (b) osnovne uredbe, valja utvrditi da članak 116. navedene uredbe ne utječe na tu odredbu.

27 U ovom slučaju, u spisu je utvrđeno da je intervenijentov pravni prednik podnio zahtjev za dodjeljivanje oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice 29. kolovoza 1995.

28 Prema tome, on je podnesen u razdoblju od jedne godine nakon stupanja na snagu osnovne uredbe.

29 Stoga je žalbeno vijeće u točkama II. B. 2. i 3. pobijane odluke pravilno utvrdilo da su u ovom slučaju bila primjenjiva dva razdoblja odstupanja, to jest, prvo, razdoblje od šest godina prije stupanja na snagu osnovne uredbe za prodaju i raspolaganje unutar područja Unije i, drugo, razdoblje od šest godina prije podnošenja zahtjeva za prodaju ili raspolaganje izvan tog područja.

30 Međutim, žalbeno vijeće utvrdilo je u točki II. B. 4. pobijane odluke da nije podnesen nijedan dokaz da su prodaja ili raspolaganje izvršeni, od strane ili uz suglasnost oplemenjivača, unutar područja Unije više od šest godina prije stupanja na snagu osnovne uredbe. Naime, iz spisa proizlazi da se prva prodaja sorte drva jabuka Cripps Pink unutar Unije odvijala u Ujedinjenoj Kraljevini 1992. godine.

31 Stoga je žalbeno vijeće, a da pritom nije pogriješilo, kao što to proizlazi iz točke II. B. 4. pobijane odluke, samo ispitalo utjecaj dokaza koje je tužitelj podnio s obzirom na članak 10. stavak 1. točku (b) osnovne uredbe, o tome jesu li sastojci sorte ili njezin požeti ili pobrani materijal bili prodavani ili na drugi način stavljani na raspolaganje drugim osobama od strane ili uz suglasnost oplemenjivača, u smislu članka 11. navedene uredbe, radi iskorištavanja sorte, izvan područja Unije, prije 29. kolovoza 1989.

32 Taj zaključak nije doveden u pitanje tužiteljevom tvrdnjom prema kojoj je žalbeno vijeće moglo primijeniti razdoblje odstupanja tek nakon što je prethodno ispitalo je li oplemenjivač zadržao svoje isključivo pravo raspolaganja u smislu članka 10. stavka 2. osnovne uredbe.

33 Valja podsjetiti da, u skladu s člankom 10. stavkom 2. osnovne uredbe:

„2. Stavljanje na raspolaganje sastojaka sorte službenom tijelu u zakonske svrhe ili stavljanje na raspolaganje drugim osobama na temelju ugovornog ili drugog pravnog odnosa isključivo za proizvodnju, razmnožavanje, umnažanje, kondicioniranje ili čuvanje, ne smatra se stavljanjem na raspolaganje u smislu stavka 1., pod uvjetom da oplemenjivač zadrži isključivo pravo stavljanja na raspolaganje tih i ostalih sastojaka sorte i da daljnje stavljanje na raspolaganje nije učinjeno. Međutim, takvo stavljanje na raspolaganje sastojaka sorte smatra se ustupanjem u smislu stavka 1. ako se takvi sastojci opetovano koriste u proizvodnji hibridne sorte i ako se stavljaju na raspolaganje sastojci sorte ili požeti ili pobrani materijal hibridne sorte.

Jednako tako, stavljanje na raspolaganje sastojaka sorte od strane jednog trgovačkog društva u smislu drugog stavka članka 58. Ugovora drugim takvim trgovačkim društvima ne smatra se stavljanjem na raspolaganje, ako jedno od njih pripada u cijelosti drugom ili ako oba pripadaju u cijelosti trećem takvom trgovačkom društvu, pod uvjetom da nema daljnjeg stavljanja na raspolaganje. Ova se odredba ne primjenjuje u odnosu na zadruge.”

34 Stoga je cilj te odredbe pojasniti okolnosti u kojima su određene pravne situacije obuhvaćene ili nisu obuhvaćene pojmom raspolaganja radi iskorištavanja sorte u smislu članka 10. stavka 1. osnovne uredbe. Suprotno onomu što se čini da tvrdi tužitelj, nije dakle riječ o kumulativnim uvjetima koji moraju biti ispunjeni kako bi se moglo smatrati da se radi o raspolaganju koje ne utječe na novost.

35 Budući da ni jedna od situacija iz članka 10. stavka 2. osnovne uredbe ne postoji u ovom slučaju i da tužitelj nije iznio nikakve argumente kojima bi to dokazao, žalbeno je vijeće pravilno postupilo kada nije primijenilo tu odredbu. Stoga iz prethodno navedenog proizlazi da treba odbiti tužiteljevu argumentaciju prema kojoj je žalbeno vijeće pogrešno primijenilo članak 10. stavak 1. točku (a) osnovne uredbe.

b) Tumačenje članka 10. osnovne uredbe s obzirom na Konvenciju UPOV kako je izmijenjena 19. ožujka 1991.

36 Tužitelj prigovara žalbenom vijeću da je članak 10. osnovne uredbe tumačilo u skladu s člankom 6. Konvencije UPOV, kako je izmijenjena 19. ožujka 1991. Međutim, prema tužiteljevu mišljenju, s obzirom na to da se prodaja drva jabuka Cripps Pink odvijala prije stupanja na snagu osnovne uredbe i te verzije Konvencije UPOV, žalbeno vijeće trebalo je uputiti na Konvenciju UPOV kako je izmijenjena 23. listopada 1978., u kojoj se ne spominje svrha iskorištavanja sorte.

37 CPVO i intervenijent osporavaju te argumente.

38 Kao prvo, valja utvrditi da tužitelj svojom argumentacijom ističe da treba zanemariti riječi „radi iskorištavanja sorte ” iz članka 10. stavka 1. osnovne uredbe prilikom primjene te odredbe.

39 Takva argumentacija ne može se prihvatiti jer su i žalbeno vijeće i Opći sud obvezni izvršiti punu i potpunu primjenu odredaba osnovne uredbe.

40 Kao drugo, valja podsjetiti da je u dvadesetdevetoj uvodnoj izjavi osnovne uredbe navedeno da „[…] ova Uredba vodi računa o postojećim međunarodnim konvencijama kao što je Međunarodna konvencija za zaštitu novih biljnih sorti (Konvencija UPOV)[…]”, koja je, u ovom slučaju, Konvencija UPOV kako je revidirana 19. ožujka 1991. i da je, pod pretpostavkom da se žalbeno vijeće pozvalo na nju, trebalo utvrditi da ju je posljedično pravilno primijenilo.

41 Potrebno je utvrditi da pobijana odluka ne sadržava nikakvo upućivanje na bilo koju verziju Konvencije UPOV. Naprotiv, iz točke II.B pobijane odluke naslovljene „Meritum” jasno proizlazi da je žalbeno vijeće utemeljilo svoju ocjenu uvjeta novosti za sortu Cripps Pink jedino s obzirom na članak 10. osnovne uredbe.

42 Posljedično, tužiteljeva argumentacija proizlazi iz pogrešnog tumačenja pobijane odluke i stoga je treba odbiti.

c) Ocjena žalbenog vijeća u vezi s uvjetom novosti

1) Uvodna razmatranja o teretu dokazivanja u okviru postupka za proglašavanje ništavosti

43 Najprije valja podsjetiti da članak 6. osnovne uredbe predviđa da se oplemenjivačka prava na biljnu sortu Zajednice mogu dodijeliti za sorte koje su različite, ujednačene, postojane i nove.

44 Članak 10. stavak 1. osnovne uredbe određuje uvjete pod kojima se sorta treba smatrati novom.

45 Sud je pojasnio da uvjeti – među kojima su između ostalog i oni koji se odnose na novost – predviđeni u članku 6. osnovne uredbe jesu uvjeti *sine qua non* za dodjeljivanje oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice. Stoga je, s obzirom na to da ti uvjeti nisu zadovoljeni, dodijeljeno oplemenjivačko pravo nezakonito i u općem je interesu da ono bude proglašeno ništavim (vidjeti u tom smislu presudu od 21. svibnja 2015., Schräder/CPVO, C 546/12 P, EU:C:2015:332, t. 52.).

46 Treba podsjetiti da u skladu s člankom 20. stavkom 1. točkom (a) osnovne uredbe, CPVO proglašava ništavim oplemenjivačko pravo na biljnu sortu Zajednice ako se utvrdi da uvjeti iz članaka 7. ili 10. nisu udovoljeni za vrijeme trajanja oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice.

47 Osim toga, u skladu s člankom 53.a stavkom 2. Uredbe br. 874/2009, uz zahtjev podnesen CPVO-u za pokretanje postupka za proglašenje ništavosti iz članka 20. ili ukidanje iz članka 21. osnovne uredbe, prilažu se dokazi i činjenice koji izazivaju ozbiljne sumnje u valjanost prava na zaštitu Zajednice.

48 U tom kontekstu, tužitelj koji zahtijeva poništenje oplemenjivačkog prava treba podnijeti dokaze i navesti činjenice koje mogu biti osnova za ozbiljne sumnje o zakonitosti dodjeljivanja oplemenjivačkog prava nakon ispitivanja predviđenog člancima 54. i 55. navedene uredbe (presude od 21. svibnja 2015., Schräder/CPVO, C-546/12 P, EU:C:2015:332, t. 57. i od 23. studenoga 2017., Aurora/CPVO – SESVanderhave (M 02205), T-140/15, EU:T:2017:830, t. 58.).

49 Stoga je na tužitelju da u prilog svojemu zahtjevu za proglašenje ništavosti podnese dokaze i navede činjenice koji kod CPVO-a izazivaju ozbiljne sumnje glede zakonitosti oplemenjivačkog prava koje je dodijeljeno u ovom slučaju.

50 Iako se u ovom slučaju može postaviti pitanje mogu li se dokazi koje je tužitelj iznio u prilog svojem zahtjevu za proglašavanje ništavosti temeljiti na postojanju ozbiljnih sumnji o zakonitosti prava dodijeljenog intervenijentu, ipak valja utvrditi da je CPVO priznao da postoje ozbiljne sumnje koje mogu opravdati ponovno ispitivanje sorte Cripps Pink putem postupka za proglašavanje ništavosti te da je on pokrenuo kontradiktorni postupak. Takva ocjena dopuštenosti zahtjeva za proglašavanje ništavosti ne utječe na mogućnost da CPVO ili žalbeno vijeće naknadno odbiju zahtjev za proglašavanje ništavosti.

51 Nadalje, valja podsjetiti da članak 76. osnovne uredbe predviđa da u postupku pred njim samim, CPVO po službenoj dužnosti ispituje činjenice u mjeri u kojoj se one moraju ispitati na temelju članaka 54. i 55. te iste uredbe.

52 Iz sudske prakse Suda proizlazi da se članak 76. osnovne uredbe primjenjuje na postupke za proglašenje ništavosti pred žalbenim vijećem (presuda od 21. svibnja 2015., Schräder/CPVO, C-546/12 P, EU:C:2015:332, t. 46.).

53 CPVO ima u vezi s proglašenjem ništavosti oplemenjivačkog prava na biljnu sortu u smislu članka 20. osnovne uredbe široku diskrecijsku ovlast koju provodi na temelju dokaza koje mu je podnio podnositelj zahtjeva za proglašavanje ništavosti i, kao što je to navedeno u točki 46. ove presude, treba proglasiti ništavim oplemenjivačko pravo na biljnu sortu Zajednice ako se utvrdi da uvjeti navedeni u članku 7. ili 10. osnovne uredbe nisu bili ispunjeni u trenutku dodjele predmetnog oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice.

54 Međutim, izvršavanje te ovlasti nije izuzeto od sudskog nadzora. Naime, potrebno je napomenuti da članak 73. osnovne uredbe predviđa da je Opći sud nadležan ocijeniti zakonitost odluka CPVO-ovih žalbenih vijeća kontrolirajući njihovu primjenu prava Unije osobito u pogledu činjenica koje su im bile podnesene. Stoga Opći sud može izvršiti potpunu kontrolu zakonitosti odluka žalbenih vijeća CPVO-a, po potrebi istražujući jesu li ta vijeća dala točnu pravnu kvalifikaciju činjenica spora ili je li ocjena činjeničnih elemenata podnesenih tim vijećima zahvaćena pogreškama (vidjeti presudu od 19. prosinca 2012., Brookfield New Zealand i Elaris/CPVO i Schniga, C-534/10 P, EU:C:2012:813, t. 39. i 40. i navedenu sudsku praksu).

55 Točno je da iz sudske prakse proizlazi da, kad su utvrđenja i činjenične ocjene žalbenog vijeća rezultat složenih ocjena iz područja botanike ili genetike, koja zahtijevaju stručno znanje ili posebna tehnička znanja, nadzor Općeg suda može biti onaj očite pogreške (presude od 15. travnja 2010., Schräder/CPVO, C-38/09 P, EU:C:2010:196, t. 77., i od 19. studenoga 2008., Schräder/CPVO (SUMCOL 01), T-187/06, EU:T:2008:511, t. 59. do 63.). To međutim nije slučaj u ovom predmetu.

56 Naime, s obzirom na to da ispitivanje pitanja novosti, o kojem je riječ u ovom slučaju, ne zahtijeva stručno znanje ili posebna tehnička znanja, iz sudske prakse navedene u točki 55. ove presude proizlazi da Opći sud provodi cjelovit ili potpuni nadzor zakonitosti (presude od 15. travnja 2010., Schräder/OCVV, C-38/09 P, EU:C:2010:196, t. 77. i od 19. studenoga 2008., SUMCOL 01, T-187/06, EU:T:2008:511, t. 65.).

2) Ocjena uvjeta novosti u pogledu prodaje ili raspolaganja izvan Unije

57 Najprije valja utvrditi da je na tužitelju, koji je zahtijevao poništenje oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice dodijeljenog sorti Cripps Pink da podnese dokaze koji bi omogućili žalbenom vijeću da zaključi da uvjet novosti nije bio ispunjen u trenutku dodjeljivanja navedene zaštite.

58 Osim toga, kao što je to već navedeno u točki 34. ove presude, s obzirom na to da je funkcija članka 10. stavka 2. osnovne uredbe pojasniti uvjete pod kojima određene vrste raspolaganja nisu raspolaganja „prema drugoj osobi”, tužitelj ne može tvrditi da uvjeti iz te odredbe moraju biti ispunjeni u svim slučajevima kako prodaja ili raspolaganje ne bi utjecali na novost. Naime, kako prodaja ili raspolaganje izvršeni izvan Unije prije razdoblja odstupanja ne bi utjecali na novost, dovoljno je, u skladu s člankom 10. stavkom 1. osnovne uredbe, da prodaja ili raspolaganje ne budu izvršeni od strane oplemenjivača ili uz njegovu suglasnost prema drugim osobama „radi iskorištavanja sorte”, što je uvjet različit od onih predviđenih stavkom 2. tog istog članka.

59 Stoga u ovom slučaju valja ispitati je li žalbeno vijeće, s obzirom na dokaze koje su podnijele stranke, pravilno zaključilo da prodaja ili raspolaganja nisu bili izvršeni od strane oplemenjivača ili uz njegovu suglasnost prema drugim osobama u svrhu komercijalnog iskorištavanja predmetne sorte prije 29. kolovoza 1989.

60 Tužitelj u bitnome ističe da je žalbeno vijeće pogrešno ocijenilo dokaze koji su mu podneseni.

61 U tom pogledu valja utvrditi da iz oplemenjivačeve svečane izjave od 6. kolovoza 2015. proizlazi da je 1984. godine, u okviru programa odabira jabuka, on izabrao sorte Pink Lady i Sundowner zbog dodatnih ispitivanja. To svjedočenje potkrijepljeno je dokumentom iz tog vremena, to jest memorandumom naslovljenim „Apple Breeding program” koji je oplemenjivač podnio 3. rujna 1984. odgovornoj osobi u odjelu „botaničko ispitivanje” u ministarstvu. U tom memorandumu, oplemenjivač je u vezi s navedenim zahtijevao odobrenje da se sorte Pink Lady i Sundowner distribuiraju u industriji „u svrhu temeljitog ispitivanja i ocjene u trgovačkim uvjetima”.

62 Iz oplemenjačeve svečane izjave od 6. kolovoza 2015. također je vidljivo da su rukom pisane bilješke koje se pojavljuju na memorandumu od 3. rujna 1984. posljedica njegova susreta s odgovornom osobom iz odjela „hortikultura” u ministarstvu 3. travnja 1985. tijekom kojeg se razgovaralo o sadržaju navedenog memoranduma. Detaljnije, iz oplemenjačeve svečane izjave proizlazi da bilješka „Two varieties, Sundowner and Pink Lady to be released” (dvije sorte, Sundowner i Pink Lady se stavljaju u promet) znači da je njegov prijedlog za distribuciju navedenih sorti u industriji „u svrhu temeljitog ispitivanja i ocjene u trgovačkim uvjetima” bio odobren.

63 Osim toga, kad je riječ o raspolaganjima koja su izvršena prema rasadnicima Olea Nurseries i How Green Nursery 1985., intervenijent je tijekom upravnog postupka podnio dva dopisa koje je oplemenjivač poslao tim dvama rasadnicima 31. svibnja 1985. Tim dopisima oplemenjivač je izvijestio navedene rasadnike da će nekoliko stabala cijepljeno sortama Sundowner i Pink Lady biti dostupno zimi te kako bi oni mogli biti zainteresirani primiti ih „kao izvor cijepova i [da] bi mogli uzgajati drveće za prodaju proizvođačima voća, ako ministarstvo preporuči njihovu sadnju u komercijalnim voćnjacima”. Osim toga, oplemenjivač je objasnio u svojoj svečanoj izjavi od 6. kolovoza 2015. da je u kolovozu 1985. distribuirao „u svrhu ispitivanja i ocjene 12 stabala Cripps Pink i 12 stabala Cripps Red” rasadnicima Olea Nurseries i How Green Nursery i osmorici uzgajivača voćaka te da je namjera bila ocjenjivanje osobina sorti u „okolini koja nije istraživačka stanica”.

64 Naposljetku, iz svečane izjave oplemenjivača od 6. kolovoza 2015. i biltena ministarstva br. 4169 pod nazivom „Apple varieties for Western Australia orchards” (Sorte jabuka za voćnjake Zapadne Australije) proizlazi da je tek u studenome 1990. ministarstvo preporučilo uzgajivačima voćaka sadnju sorte Cripps Pink.

65 Stoga se, kao što to u pobijanoj odluci navodi žalbeno vijeće, iz sadržaja dopisa upućenih rasadnicima, uzetih zasebno, ne može zaključiti da je predmetna sorta bila distribuirana isključivo u svrhu ispitivanja. Međutim, gore opisani dokazi, razmatrani kao cjelina, potvrđuju da su raspolaganja iz 1985. provedena „u svrhu ispitivanja i ocjene”.

66 Osim toga, suprotno onomu što ističe tužitelj, nije relevantna činjenica da dokazi upućuju na trgovačka, a ne botanička ispitivanja. U tom pogledu valja prije svega podsjetiti da se članak 10. stavak 1. osnovne uredbe odnosi posebno na „iskorištavanje sorte”.

67 Presuđeno je da raspolaganje u svrhu ispitivanja sorte koje ne uključuje prodaju ili prijenos drugim osobama u svrhu iskorištavanja sorte ne utječe na novost u smislu članka 10. osnovne uredbe (presuda od 11. travnja 2019., Kiku/CPVO – Sächsisches Landesamt für Umwelt, Landwirtschaft und Geologie (Pinova), T-765/17, neobjavljena, u žalbenom postupku, EU:T:2019:244, t. 74.).

68 Valja smatrati da iz te sudske prakse proizlazi da se pojam „iskorištavanje” sorte u smislu članka 10. stavka 1. osnovne uredbe odnosi na iskorištavanje radi stjecanja dobiti, kao što između ostalog o tome svjedoče odredbe osnovne uredbe koje se odnose na ugovorno pravo na iskorištavanje, ali s druge strane isključuje komercijalna ispitivanja čiji je cilj ocjena sorti u komercijalnim uvjetima na različitim vrstama tla i u različitim poljoprivrednim sustavima kako bi se utvrdila njihova vrijednost za klijente.

69 Slijedom toga, žalbeno vijeće nije pogriješilo oslonivši se na svoju odluku od 2. prosinca 2008., u predmetu A 009/2008, u kojoj je utvrdilo da je važno za potrebe članka 10. osnovne uredbe da postoji „očita želja da se ostvari prodaja”. Iz toga slijedi da treba odbiti tužiteljevu argumentaciju prema kojoj se žalbeno vijeće pogrešno pozvalo na tu odluku kako bi odbilo dokaznu vrijednost dokaza koje je on podnio.

70 Nadalje, valja utvrditi da je, kao što je to intervenijent izložio tijekom rasprave pred žalbenim vijećem, cilj „komercijalnih ispitivanja” u ovom slučaju bio ocijeniti sorte u komercijalnim uvjetima na različitim vrstama tla i u različitim poljoprivrednim sustavima, kako bi se utvrdila njihova vrijednost za klijente. Ta ispitivanja stoga omogućavaju nadzor osobina predmetne sorte u puno reprezentativnijim uvjetima u pogledu tla, kako bi se provela ocjena cijelog ciklusa uzgoja i, naposljetku, pružilo proizvođačima dodatne podatke o osobinama.

71 Te intervenijentove tvrdnje potvrđuje, s jedne strane, oplemenjivačeva svečana izjava od 6. kolovoza 2015. i, s druge strane, suprotna svečana izjava Geoffreyja Godleyja, poljoprivrednog savjetnika iz ministarstva, od 13. siječnja 2015. Naime, iz oplemenjivačeve izjave od 6. kolovoza 2015. proizlazi da je cilj distribucije sorte Cripps Pink rasadnicima i uzgajivačima voćaka „bio provjeriti kako se drveće ponaša u okolini koja nije istraživačka stanica”. Osim toga, iz izjave G. Godleyja proizlazi da je on priznao da je u to vrijeme sudjelovao u djelatnostima „komercijalne ocjene”, koje su se sastojale u prikupljanju podataka od proizvođača „o prinosu, berbi, skladištenju, pakiranju, otpremanju i reakciji potrošača u pogledu jabuka”.

72 Naposljetku, važno je napomenuti da iz objašnjenja danih na raspravi pred žalbenim vijećem od strane tehničkog stručnjaka CPVO-a za jabuke proizlazi da je komercijalna ocjena uobičajena praksa pri odabiru jabuka. Naime, stručnjak je u tom pogledu naveo da se odabir jabuka odvija u dvjema fazama: prva faza sastoji se od istraživanja sa svrhom testiranja i odabira sorti, a druga faza sastoji se od ocjene komercijalne uporabe jabuka.

73 U tim okolnostima, žalbeno vijeće pravilno je zaključilo da komercijalna ocjena nije istovjetna komercijalnom iskorištavanju i da, prema tome, prodaja ili raspolaganje koji su izvršeni u svrhu ispitivanja prije razdoblja odstupanja nisu okolnost koja utječe na novost.

74 Taj zaključak nije doveden u pitanje dokazima koje je tužitelj podnio u prilog svojem zahtjevu za proglašavanje ništavosti.

75 Kao prvo, kada je riječ o svečanim izjavama koje je podnio tužitelj, valja podsjetiti da iz ustaljene sudske prakse proizlazi da za ocjenu dokazne vrijednosti nekog dokumenta treba provjeriti vjerodostojnost podataka koje on sadržava. Treba, dakle, među ostalim, uzeti u obzir tko je izdao ispravu, okolnosti njezina nastanka i tko je njezin adresat, te razmotriti doima li se ona u sadržajnom smislu smislenom i vjerodostojnom (vidjeti po analogiji presudu od 7. lipnja 2005., Lidl Stiftung/OHIM – REWE-Zentral (Salvita), T-303/03, EU:T:2005:200, t. 42. i 43. i navedenu sudsku praksu). Osim toga, iz ustaljene sudske prakse proizlazi da čak i kada je izjava u skladu s člankom 78. stavkom 1. točkom (g) osnovne uredbe, kada je riječ o izjavi koju su dale osobe povezane s tužiteljem, može joj se pripisati dokazna vrijednost samo ako je potkrijepljena drugim dokazima (vidjeti rješenje od 21. listopada 2013., SOUTHERN SPLENDOUR, T-367/11, neobjavljeno, EU:T:2013:585, t. 49. i navedenu sudsku praksu; presudu od 13. srpnja 2017., Boomkwekerij van Rijn-de Bruyn/CPVO – Artevos (Oksana), T-767/14, neobjavljenu, EU:T:2017:494, t. 99.).

76 U ovom slučaju, kao prvo, važno je napomenuti da se osobe koje je tužitelj pozvao da daju svečane izjave pozivaju na činjenice koje su se dogodile prije više od 30 godina. Kao drugo, u to vrijeme nije postojalo nikakvo zakonodavstvo o zaštiti oplemenjivačkih prava na biljnu sortu u Australiji i, stoga, osobe koje su bile pozvane dati navedene svečane izjave nisu uopće poznavale pravni okvir u pogledu zahtjeva za registraciju oplemenjivačkih prava na biljnu sortu Zajednice. Kao treće, za razliku od

oplemenjačeve izjave od 6. kolovoza 2015., svečane izjave koje je podnio tužitelj nisu potkrijepljene onodobnim dokazima koji se odnose na činjenice. Stoga iz tih utvrđenja proizlazi, s obzirom na sudsku praksu navedenu u točki 75. ove presude, da je dokazna vrijednost tih svečanih izjava ograničena.

77 Kao drugo, kad je riječ o računima koje je tužitelj podnio koji se odnose na prodaju koju je navodno ostvario rasadnik Olea Nurseries 1987., dovoljno je utvrditi, poput žalbenog vijeća, da čak i ako računi koje je tužitelj dostavio tijekom upravnog postupka dokazuju da je rasadnik Olea Nurseries prodavao sortu Cripps Pink, oni ne predstavljaju dokaz da je oplemenjivač pristao na „komercijalno iskorištavanje" navedene sorte. To je tim više točno s obzirom na to da iz dopisa poslanih rasadnicima Olea Nurseries i How Green Nursery 1985. jasno proizlazi da im je oplemenjivač ponudio drveće sorti Sundowner i Pink Lady u slučaju ako„[m]inistarstvo preporuči njihovu sadnju u komercijalnim voćnjacima" i da nije podnesen nikakav dokaz da je takva preporuka izdana prije studenoga 1990.

78 Osim toga, činjenica da je ministarstvo navelo tijekom upravnog postupka pred CPVO-om da su njegovi agenti, između 1985. i 1990., „bili usko uključeni u pokusne sadnje u komercijalnim voćnjacima kojima je ministarstvo osiguravalo drveće i cijepove" samo potvrđuje eksperimentalni cilj raspolaganja izvršenih u tom razdoblju. Ona ne dokazuje, kao što to sugerira tužitelj, da je ministarstvo bilo upoznato ili pristalo na prodaju koju su proveli ti rasadnici.

79 Osim toga, posljednja okolnost razlikuje ovaj slučaj od onog u kojem je donesena odluka žalbenog vijeća od 2. srpnja 2013. u predmetu A 007/2013 koji se odnosi na sortu krušaka Oksana. U tom predmetu je bilo dokazano da distribucija sastojaka sorte nije bila ograničena i da je bila u skladu s izričitom namjerom oplemenjivača da se materijal neograničeno distribuira. Slijedom toga, treba odbiti tužiteljev argument prema kojem je pobijana odluka u suprotnosti s odlukom žalbenog vijeća od 2. srpnja 2013. u predmetu A 007/2013 koji se odnosi na sortu Oksana.

80 Kao treće, kada je riječ o drugim dokazima koji se nalaze u točki 44. tužbe, valja utvrditi da je riječ o dokumentima koji su uslijedili nakon činjenica iz kojih proizlazi ovaj predmet ili dokumentima koji sadržavaju neodređene tvrdnje iz kojih se ne može zaključiti da je sorta Cripps Pink bila predmet prodaje ili raspolaganja drugim osobama, od strane oplemenjivača ili s njegovim pristankom, u svrhu njezina iskorištavanja prije razdoblja odstupanja.

81 U tom smislu valja istaknuti da je priopćenje za medije naslovljeno „Proizvođače voća potiče se na sadnju novih sorta jabuka" datirano s 8. rujna 1992. i sadržava nejasne i općenite tvrdnje ministra poljoprivrede Zapadne Australije u vrijeme nastanka činjenica. Naime, čak i ako bi iz tog priopćenja proizlazilo da je navedeni ministar na taj datum izjavio da su jabuke Pink Lady i Sundowner „bile distribuirane proizvođačima u 1985.", iz toga se nužno ne može zaključiti da je bila riječ o distribuciji u svrhu komercijalnog iskorištavanja sorte Cripps Pink. Osim toga, što se tiče članka koji su 1993. u časopisu *Hort Science* objavili oplemenjivač i njegovi kolege, dovoljno je utvrditi da on potvrđuje oplemenjivačevu tvrdnju prema kojoj je sorta Cripps Pink bila distribuirana industriji 1986. u svrhu komercijalne ocjene. Osim toga, što se tiče tvrdnje uzgajivača jabuka F. Athertona iznesene u televizijskoj emisiji pod nazivom *Tickled Pink*, prema kojoj „će se pojaviti Pink Lady", dovoljno je napomenuti da je riječ o dvosmislenoj tvrdnji iz koje se ne može zaključiti da se sorta Cripps Pink komercijalno iskorištavala prije razdoblja odstupanja.

82 Isto tako, kad je riječ o izvješću australske parlamentarne istražne komisije, s jedne strane, valja utvrditi da je riječ o parlamentarnoj istražnoj komisiji koja je uspostavljena nekoliko godina nakon nastanka činjenica, odnosno 1995. S druge strane, tvrdnja E. Charltona, koji je pred tom istražnom komisijom zastupao intervenijenta, da su jabuke prvi put komercijalno proizvedene 1986. ili 1987., dvosmislena je i na temelju nje ne može se zaključiti da je sorta prodana ili se njome raspolagalo u svrhu njezina iskorištavanja prije razdoblja odstupanja.

83 Kao četvrto, što se tiče argumenta prema kojem ministarstvo nije nikada izrazilo namjeru podnošenja prijave žiga ili pozivanja na prava oplemenjivača u Australiji, ta okolnost nije značajna za utvrđivanje ispunjava li sorta uvjet novosti u smislu članka 10. osnovne uredbe. Naime, u skladu s tom odredbom, treba uzeti u obzir samo prodaju ili raspolaganje drugim osobama, od strane oplemenjivača ili s njegovim pristankom, u svrhu iskorištavanja sorte prije razdoblja odstupanja koji utječu na novost.

84 Kao peto, što se tiče odluke čileanskog suda za industrijsko vlasništvo kojom je poništio pravo na zaštitu sorte Cripps Pink u toj državi zbog nepostojanja novosti, valja podsjetiti na to da su, s jedne strane, odredbe osnovne uredbe uspostavile jedini i isključivi oblik zaštite industrijskog vlasništva na biljne sorte Zajednice. Stoga, CPVO i, ovisno o slučaju, sud Unije nisu vezani odlukom donesenom na razini treće zemlje (vidjeti po analogiji presudu od 23. listopada 2017., Barmenia Krankenversicherung/EUIPO (Mediline), T-810/16, neobjavljenu, EU:T:2017:749, t. 37.).

85 S druge strane, valja utvrditi da se tužitelj ograničio na navođenje te odluke čileanskog suda za industrijsko vlasništvo u bilješci na dnu stranice uz točku 26. tužbe, u kojoj navodi da „ministarstvo nikada nije izrazilo namjeru podnošenja prijave žiga ili ostvarivanja prava oplemenjivača u Australiji”. U ranije spomenutoj bilješci na dnu stranice navedeno je: „Posebno se upućuje na saslušanje oplemenjivača zabilježeno 17. svibnja 2010. u Floreatu, Zapadna Australija […] u okviru odluke [č]ileanskog suda za industrijsko vlasništvo koji je poništio čileanski certifikat zaštite biljnih sorti br. 34/95 […]”. Ta odluka čileanskog suda za industrijsko vlasništvo ne navodi se nigdje drugdje u tužbi te se osim toga ne nalazi među prilozima tužbi. Štoviše, valja utvrditi da tužitelj ne povlači nikakve posljedice iz te odluke o valjanosti pobijane odluke i, posljedično, Opći sud ne može je uzeti u obzir.

86 Stoga, iz prethodnih razmatranja proizlazi da je žalbeno vijeće pravilno zaključilo da dokazi koje je podnio tužitelj nisu dokazali da je sorta Cripps Pink bila predmet prodaje ili raspolaganja drugim osobama izvan Unije, od strane oplemenjivača ili uz njegov pristanak, u svrhu komercijalnog iskorištavanja, prije 29. kolovoza 1989.

87 Osim toga, također valja odbiti tužiteljev argument prema kojem postoji proturječnost između, s jedne strane, činjenice da se pobijana odluka usredotočila na to jesu li dokazi koje je podnio tužitelj bili dostatni za ozbiljne sumnje i, s druge strane, činjenicu da CPVO i, zatim, žalbeno vijeće nisu *ab initio* odbili zahtjev za proglašavanje ništavosti. U tom pogledu valja utvrditi da tužitelj djelomično tumači pobijanu odluku. Naime, iako je u navedenoj odluci, doduše pogrešno, primijenjen pojam „ozbiljne sumnje” iz članka 53.a Uredbe br. 874/2009 prilikom ocjene dokaza, jasno je navedeno da tužitelj nije podnio dokaze da je sorta Cripps Pink prodavana ili dana na raspolaganje drugim osobama izvan Unije, od strane oplemenjivača ili s njegovim pristankom u svrhu njezina iskorištavanja. Osim toga, prvotna odluka o pokretanju postupka za proglašavanje ništavosti nije pogrešna uslijed toga što je žalbeno vijeće po završetku postupka s obzirom na sve činjenice i dokaze koje su stranke podnijele, zaključilo da dokazi koje je podnio tužitelj ne izazivaju ozbiljne sumnje u pogledu valjanosti oplemenjivačkog prava na predmetnu biljnu sortu Zajednice. Naime, kada nakon provedenog postupka za proglašavanje ništavosti CPVO zaključi da dokazi ne izazivaju ozbiljne sumnje, to znači da su ozbiljne sumnje koje je CPVO imao u trenutku kada je zaprimio zahtjev za proglašavanje ništavosti otklonjene.

88 Slijedom navedenog, tužiteljev prvi tužbeni razlog stoga treba odbiti kao neosnovan.

2. Drugi tužbeni razlog

89 Tužitelj u bitnome ističe u prilog svojem drugom tužbenom razlogu da je žalbeno vijeće povrijedilo članak 76. osnovne uredbe, načela pravne sigurnosti i dobrog sudovanja te članak 50. stavak 3. Uredbe br. 874/2009.

90 U okviru prvog dijela tužbenog razloga tužitelj tvrdi da je žalbeno vijeće pogrešno odbacilo kao nepravodobne dokaze koje mu je on predložio, a drugim dijelom tužbenog razloga zahtijeva od Općeg suda da prizna dopuštenost tih dokaza.

a) Dopuštenost dokaza koji su nepravodobno podneseni u postupku pred žalbenim vijećem

91 Iz spisa proizlazi da je tužitelj podnio nove dokaze tijekom rasprave pred žalbenim vijećem. Osim toga, CPVO i intervenijent nisu prije navedene rasprave primili presliku tih dokaza, što je tužitelj priznao tom prilikom.

92 Uzimajući u obzir te okolnosti i članak 53.a stavak 4. Uredbe br. 874/2009, žalbeno vijeće zaključilo je da je, s obzirom na nepostojanje razumnih ili prihvatljivih objašnjenja koja bi opravdala nepravodobno podnošenje, spomenute nove dokaze trebalo proglasiti nedopuštenima.

93 Tužitelj smatra da je žalbeno vijeće time povrijedilo članak 76. osnovne uredbe, opća načela pravne sigurnosti i dobrog sudovanja te da je trebalo primijeniti članak 81. osnovne uredbe. Osim toga, tužitelj ističe da je, uzimajući u obzir složenost ovog predmeta i s obzirom na to da dokazi podneseni nepravodobno predstavljaju okolnost koja se promijenila tijekom postupka, žalbeno vijeće trebalo bi odobriti dodatno ročište u skladu s člankom 50. stavkom 3. Uredbe br. 874/2009.

94 CPVO i intervenijent osporavaju te argumente.

95 Najprije valja podsjetiti da je u skladu s člankom 76. osnovne uredbe CPVO dužan, tijekom postupka koji se pred njim vodi, odbaciti činjenice koje nisu istaknute ili dokaze koji nisu podneseni u roku koji je odredio CPVO. Osim toga, članak 53.a stavak 4. Uredbe br. 874/2009 predviđa da CPVO ne uzima u obzir pisane podneske ili dokumente ili njihove dijelove koji nisu bili podneseni u roku koji je odredio CPVO.

96 Stoga, s obzirom na činjenicu da osnovna uredba i Uredba br. 874/2009 sadržavaju odredbe kojima se uređuje dopuštenost dokaza podnesenih izvan roka, valja utvrditi da članak 81. osnovne uredbe – koji predviđa da u slučaju nepostojanja postupovnih odredbi u Uredbi br. 874/2009 ili u odredbama donesenima na temelju navedene uredbe, CPVO primjenjuje načela postupovnog prava koja su općenito priznata u državama članicama i koja, prema tužiteljevu mišljenju, u ovom slučaju obvezuju CPVO da se na njih poziva – nije primjenjiv u ovom predmetu.

97 Osim toga, s obzirom na zakonske odredbe navedene u točki 95. ove presude, suprotno tvrdnjama tužitelja, žalbeno vijeće nema diskrecijsku ovlast u pogledu dopuštenosti dokaza podnesenih izvan roka. Naprotiv, kao što to ističe CPVO, iz teksta tih odredaba proizlazi da je CPVO-u zabranjeno uzeti u obzir činjenice i dokaze koji su nepravodobno izloženi ili podneseni.

98 Taj zaključak nije doveden u pitanje ni sudskom praksom na koju se tužitelj poziva u prilog svojoj argumentaciji prema kojoj je žalbeno vijeće trebalo prihvatiti dokaze koji su podneseni nepravodobno, s obzirom na to da prema toj sudskoj praksi ništa ne može spriječiti uzimanje u obzir dodatnih dokaza, koji samo dopunjuju druge dokaze podnesene u određenom roku, s obzirom na to da prvotni dokazi nisu irelevantni, ali ih je druga stranka osporavala kao nedovoljne (presuda od 28. ožujka 2012., Rehbein/OHIM – Dias Martinho (OUTBURST), T-214/08, EU:T:2012:161, t. 53.). Naime, dovoljno je utvrditi da se ta sudska praksa odnosi na primjenu postupovnih odredaba u području žigova Europske unije koje se odnose na dokaz o uporabi prema kojima, ako podnositelj prigovora nije predočio dokaz o uporabi žiga u određenom roku, Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) odbija prigovor, što su odredbe koje nemaju ekvivalent u području zaštite oplemenjivačkog prava na biljnu sortu Zajednice. Stoga se ta sudska praksa po analogiji ne može primijeniti na predmetni slučaj.

99 Osim toga, u skladu s člankom 95. stavkom 2. Uredbe (EU) 2017/1001 Europskog parlamenta i Vijeća od 14. lipnja 2017. o žigu Europske unije (SL 2017., L 154, str. 1.), EUIPO ne mora uzeti u obzir činjenice ili dokaze koje predmetne stranke nisu pravodobno podnijele. Međutim, taj članak samo dopušta EUIPO-u da ne uzme u obzir dokaze podnesene izvan roka, dok članak 76. osnovne uredbe obvezuje CPVO da odbije dokaze koji nisu podneseni unutar roka.

100 U svakom slučaju, važno je istaknuti da je Sud, iako je priznao široku diskrecijsku ovlast u pogledu dopuštenosti dokaza koji su podneseni nepravodobno u području žigova, ipak pojasnio da eventualno uzimanje u obzir navedenih dodatnih dokaza nikako ne predstavlja „uslugu" jednoj ili drugoj stranci, nego je posljedica objektivnog i obrazloženog izvršavanja diskrecijske ovlasti EUIPO-a. U tom smislu, uzimanje u obzir nepravodobno podnesenih dokaza vrlo će vjerojatno biti opravdano u slučaju kada EUIPO smatra da će, s jedne strane, dokazi koji su nepravodobno podneseni vjerojatno biti značajni za ishod postupka i, s druge strane, da se stadij postupka u kojem su dokazi podneseni i okolnosti pod kojima su podneseni ne protive njihovu uzimanju u obzir (vidjeti u tom smislu presude od 13. ožujka 2007., OHIM/Kaul, C-29/05 P, 4 EU:C:2007:162, t. 44. i od 3. listopada 2013., Rintisch/OHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:638, t. 38.).

101 U ovom slučaju, kao prvo, valja utvrditi da je tužitelj podnio dokaze o kojima je riječ tijekom rasprave pred žalbenim vijećem. Osim toga, kao što je to tužitelj priznao na toj raspravi, CPVO i intervenijent nisu prije rasprave primili presliku tih dokaza. Kao drugo, iz spisa proizlazi da tužitelj nije ponudio nikakvo objašnjenje koje bi opravdalo nepravodobno podnošenje dokaza. Naime, što se tiče dopisa ministra poljoprivrede od 15. siječnja 1990. i svečanih izjava Allana Pricea i Johna Patersona, tužitelj ističe da su ti dokazi bili jedino dostupni nakon isteka roka koji je odredilo žalbeno vijeće, to jest 7. rujna 2017. Međutim, kako je žalbeno vijeće pravilno utvrdilo u pobijanoj odluci, takvo se objašnjenje ne čini vjerodostojnim s obzirom na to da je navedeni dopis prethodno bio spomenut u postupku. Usto, kada je riječ o svečanim izjavama A. Pricea i J. Patersona, dovoljno je utvrditi da su te izjave datirane prije isteka roka koji je odredilo žalbeno vijeće. Osim toga, što se tiče novinskih članaka, oni su se mogli prethodno pribaviti jer je, kao što je to tužitelj priznao u svojim očitovanjima od 26. rujna 2017., riječ o publikacijama koje su dostupne na internetu.

102 U tim okolnostima i uzimajući u obzir odredbe spomenute u točki 95. ove presude, žalbeno vijeće trebalo je odbiti predmetne dokaze.

103 Stoga također treba odbiti tužiteljev argument prema kojem je žalbeno vijeće povrijedilo načela pravne sigurnosti i dobrog sudovanja time što je proglasilo nedopuštenima dokaze o kojima je riječ.

104 Naposljetku, kada je riječ o tužiteljevu argumentu u skladu s kojim je žalbeno vijeće trebalo odobriti dodatno ročište, valja utvrditi da na temelju članka 50. stavka 3. Uredbe br. 874/2009 svaki dodatni zahtjev za održavanje ročišta nije prihvatljiv, osim ako se ne temelji na okolnostima koje su se promijenile tijekom ili nakon rasprave. Međutim, u ovom slučaju valja utvrditi da nije zatraženo nikakvo dodatno ročište. Stoga tužiteljev argument valja odbiti.

b) Dopuštenost dokaza, koji nisu podneseni tijekom postupka pred žalbenim vijećem, pred Općim sudom

105 Drugim dijelom drugog tužbenog razloga tužitelj zahtijeva da Opći sud proglasi dopuštenima tri dokaza koji nisu bili podneseni u upravnom postupku. Riječ je o svečanoj izjavi koju je 23. siječnja 2018. potpisao oplemenjivač u dobi od 90 godina, svečanoj izjavi koju su 20. siječnja 2018. potpisali I. i M. Green, vlasnici rasadnika How Green Nursery u vrijeme nastanka činjenica i svečanoj izjavi uzgajivača jabuka F. Athertona, potpisanoj 8. veljače 2018.

106 CPVO i intervenijent ističu da su ti dokazi nedopušteni.

107 U tom pogledu valja podsjetiti da iz ustaljene sudske prakse proizlazi da Opći sud treba ocijeniti zakonitost odluke žalbenog vijeća, nadzirući način na koji je ono primijenilo pravo Unije, osobito s obzirom na činjenične elemente koji su izneseni pred navedenim vijećem, međutim, on s druge strane ne može izvršavati takav nadzor uzimajući u obzir činjenične elemente koji su prvi put podneseni pred njime (vidjeti presude od 15. travnja 2010., Schräder/CPVO, C-38/09 P, EU:C:2010:196, t. 76. i navedenu sudsku praksu i od 13. srpnja 2017., Oksana, T-767/14, neobjavljenu, EU:T:2017:494, t. 30. i navedenu sudsku praksu). Također, u okviru tog nadzora zakonitosti, funkcija Općeg suda nije ponovno ispitivanje činjeničnih okolnosti s obzirom na dokumente koji su prvi put podneseni pred njim (vidjeti presudu od 13. srpnja 2017., Oksana, T-767/14, neobjavljenu, EU:T:2017:494, t. 30. i navedenu sudsku praksu).

108 U ovom slučaju, budući da dokazi nisu podneseni u okviru postupka koji je doveo do donošenja pobijane odluke, te dokaze stoga treba proglasiti nedopuštenima.

109 Taj zaključak nije doveden u pitanje tužiteljevom argumentacijom prema kojoj je žalbeno vijeće pogrešno utvrdilo činjenično stanje i pogrešno i djelomično ocijenilo dokaze. Naime, dopuštenost novog dokaza ne može ovisiti o činjenici da je ishod neke odluke povoljan ili nepovoljan za stranku u postupku. Usto, okolnost da je riječ o dodatnim dokazima kojima se podupire tužiteljev zaključak također nije relevantna (vidjeti u tom smislu presudu od 13. srpnja 2017., Oksana, T-767/14, neobjavljenu, EU:T:2017:494, t. 32.).

110 Osim toga, kao što je to pravilno istaknuo CPVO, tužitelj nije dao nikakvo objašnjenje kojim bi pokazao da se nije mogao upoznati s činjenicama o kojima je riječ u ranijoj fazi. Također, uzimajući u obzir činjenicu da je riječ o pisanim izjavama svjedoka koje je tužitelj zatražio od predmetnih osoba, on je te iskaze mogao pribaviti tijekom upravnog postupka.

111 Slijedom toga, s obzirom na prethodna razmatranja, budući da tužitelj, među ostalim, nije dostavio nikakav dokaz kojime bi objasnio točan razlog zašto bi Opći sud trebao uzeti u obzir predmetne dokumente koji su mu podneseni prvi put, navedene dokumente valja odbiti, a da pritom nije potrebno ispitati njihovu dokaznu snagu (vidjeti u tom smislu presudu od 22. ožujka 2018., Safe Skies/EUIPO – Travel Sentry (TSA LOCK), T-60/17, neobjavljenu, EU:T:2018:164, t. 13. i navedenu sudsku praksu).

112 S obzirom na prethodno navedeno, valja odbiti drugi tužbeni razlog, a time i tužbu u cijelosti.

Troškovi

113 Sukladno članku 134. stavku 1. Poslovnika Općeg suda, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da tužitelj nije uspio u postupku, valja mu naložiti snošenje troškova, sukladno zahtjevu CPVO-a i intervenijenta.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (treće vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. Tužba se odbija.

2. Društvu Pink Lady America LLC nalaže se snošenje troškova.

Frimodt Nielsen Forrester Perillo

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 24. rujna 2019.

Tajnik
E. Coulon

Predsjednik